

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. H.**
státní příslušnost Ukrajina,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní
Lhoty,
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem
sídlem 160 00 Praha 6, Šlejnická 13

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.8.2018 č. j. OAM-106/LE-LE05-LE24-2018

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. Žalobce namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s obsahem nových důvodů žádosti o mezinárodní ochranu a skutečností, zda bylo možné po něm požadovat, aby tyto důvody uvedl dříve. Konstatoval, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9.6.2018 kromě jiného uvedl, že má politické problémy se sousedem. V rámci poskytnutí údajů o mezinárodní ochraně doplnil, že mu soused psal a vyhrožoval tím, že bude mít problémy s policií. Žalobce odkazem na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvedl, že při zkoumání charakteru nově uváděných skutečností je žalovaný povinen postupovat přezkoumatelným způsobem tak, aby bylo zřejmé, z jakého důvodu nově uváděné skutečnosti zařadil mezi skutečnosti, které žadatel mohl uvádět v minulosti, případně mezi skutečnosti azylově zjevně irelevantní. V případě jím uváděných důvodů – problémů se sousedem zjevně vrcholících přímou sousedovou výhrůžkou problémů s policií - tak však žalovaný v žádném případě nepostupoval. S předmětnou argumentací se vypořádal nejsnazším možným způsobem, vyšel z dlouhodobosti údajných problémů, z čehož vyvodil, že se jednalo o skutečnost, kterou měl uvést již v prvním řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nezabýval se však celou řadou dalších otázek a konsekvencí nových tvrzení. Vůbec nevypořádal otázku toho, zda je novou skutečností, kterou nemohl uvést v prvním řízení, alespoň to, že mu byl zaslán předmětný výhrůžný dopis, jakož i to, zda předmětný výhrůžný dopis nemohl být katalyzátorem současných obav vycházejících z jeho problémů se sousedem, o nichž se v době řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany domníval, že se již nejedná o aktuální záležitost, tudíž nejde o cokoli, co by mělo smysl zmiňovat v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Bylo tedy povinností žalovaného nejen odkázat na dobu trvání jeho problémů se sousedem, nýbrž i vypořádat to, zda bylo jeho povinností na předmětné problémy odkázat i v prvním řízení, i v případě, že v té době nebyl se svým sousedem v kontaktu a mohl se tak např. oprávněně domnívat, že se již nejedná o aktuální a relevantní záležitost. V případě, že by žalovaný hodlal situaci osvětlit, nic by mu ostatně nebránilo v tom provést s ním pohovor, na jehož základě mohl získat dostatek podkladů pro vyhodnocení relevance jeho tvrzení. Těmto otázkám se však žalovaný nevěnoval a otázku relevance a oprávněnosti nově uváděných skutečností vůbec nevypořádal. Napadené rozhodnutí tak trpí vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou nemůže obstát.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce byl již v minulosti účastníkem řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný po zhodnocení důvodů předkládaných žalobcem při jeho současné, v pořadí druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany a po jejich porovnání s důvody uváděnými v předcházejícím řízení, dospěl k závěru, že žalobce uvádí naprosto stejné důvody žádosti o mezinárodní ochranu a motivy neochoty vrátit se na Ukrajinu, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. že žádá o udělení mezinárodní ochrany, protože na Ukrajině má finanční problémy a nemá kde bydlet. Proto chce

pracovat v České republice. Podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce zdůvodnil údajně novou skutečností, a sice politickými problémy se sousedem, které mají trvat již 14 let. Žalovaný zdůraznil, že žalobce v předchozím řízení neuvedl žádné problémy se sousedem, a to ani politické, trvající 14 let, ač tuto skutečnost mohl a měl uvést již v předchozím řízení, neboť mu musela být známa. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, neboť neuvedl, a ani se neobjevily naprosto žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, které by odůvodňovaly opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů, které jej vedly k odchodu z vlasti a které jsou příčinou jeho obav z návratu do vlasti.

4. Soud o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 s.ř.s. nereagoval a ve stanovené lhůtě nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání nevyjádřil.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., s.ř.s., v platném znění, v mezích žalobních bodů a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce dne 9.6.2018 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž uvedl, že na Ukrajině má problémy se sousedem, už 14 let má se sousedem politické problémy, nemá kde bydlet, protože sestra za 14 let převedla dům na sebe, má bankovní problémy, manželské problémy, soudní problémy, hledají jej. Dne 26.6.2018 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v níž prohlásil, že nemá žádné politické přesvědčení, nikdy se nijak neangažoval a nebyl členem žádné strany ani organizace a s politikou nemá nic společného. Je rozvedený, má 3 nezletilé děti, které žijí na Ukrajině. Za poslední místo svého bydliště ve vlasti označil město Lvov. Průběh cesty z Ukrajiny do České republiky popsal tak, že jel autem se známými přes Polsko do České republiky. Byl držitelem českého víza na půl roku. V České republice si vyřídil živnostenský list a měl vízum za účelem podnikání. Na území ČR vstoupil v roce 2005 nebo 2006 a poté byl na návštěvě na Ukrajině asi v roce 2010. V roce 2016 požádal v České republice o azyl, ale neúspěšně. Nikdy jindy nikde o mezinárodní ochranu nežádal. Zdravotně je zcela v pořádku a nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. Za důvody žádosti o mezinárodní ochranu označil to, že na Ukrajině nemá kde bydlet, protože dům, který užíval, je už ve vlastnictví jeho sestry. Také mu psal soused, stěžoval si že, žalobce nebyl v armádě a bude mít problémy s policií. Má i finanční problémy. Současně prohlásil, že od poslední jeho žádosti se nic nezměnilo.
7. Z obsahu správního spisu krajský soud dále zjistil, že jeho součástí je i dokumentace ohledně předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-162/LE-LE05-2016. Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9.11.2016, v rámci údajů k této žádosti a v pohovoru uvedl, že při odjezdu z Ukrajiny neměl žádné problémy, odjel za prací. Jako důvod udělení mezinárodní ochrany uvedl, že dluží manželce peníze za alimenty, z toho důvodu se obává vězení. Na Ukrajině nemá, kde bydlet, neboť byt, ve kterém je hlášený, je jeho sestry. Dále jako další důvod sdělil, že dostal předvolání do armády. Správní orgán 26.4.2017 rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany. Proti rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu

v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 30.11.2017 v řízení vedeném pod sp. zn. 62 Az 10/2017 zamítl. Rozhodnutí nabylo právní moci 18.12.2017.

8. Součástí správního spisu jsou dále informace, které žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 12.12.2017, ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině ze dne 20.4.2018, ze Zprávy organizace Freedom House Svoboda ve světě 2018 – Ukrajina z ledna 2018, z Výroční zprávy organizace Amnesty International 2018 ze dne 22.2.2018, z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2018 – Ukrajina ze dne 18.1.2018, z Informace oddělení zahraničních projektů Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR – Ukrajina – Situace v zemi ze dne 22.1.2018 a z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 16.5.2018.
9. Ze správního spisu se dále podává, že dne 26.6.2018 byla žalobci dána možnost v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí výše uvedenými, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Této možnosti žalobce nevyužil, přednesl, že se nepotřebuje s podklady seznámit a všechny informace zná. K podkladům a zdrojům informací a způsobu jejich využití se nechtěl nijak vyjádřit. Pouze poznamenal, že je dobré, že nebude žádná mobilizace, takže jej už nepovolají. Žádné doplnění podkladů nenavrl. Nesdělil ani žádné další skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu. Uvedl, že všechno už řekl.
10. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou Ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.
11. Podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona, řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
12. Co se týče uvedených skutkových zjištění žalovaného v napadeném rozhodnutí z žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, z obsahu správního spisu, z řízení ve věci předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, krajský soud činí na tomto místě závěr, že tato zjištění korespondují s obsahem správního spisu a v podrobnostech na ně odkazuje. Po porovnání tvrzení žalobce v rámci řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu a jeho tvrzení v posuzované věci soud přisvědčil žalovanému v tom, že žalobce uvedl naprosto stejné motivy neochoty vrátit se na Ukrajinu, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. finanční problémy, a to, že nemá kde bydlet. V podané opakované žádosti žalobce nově tvrdil politické problémy se sousedem, které mají trvat již 14 let s tím, že soused mu psal, stěžoval si, že žalobce nebyl v armádě a bude mít problémy s policií. Shodně s žalovaným soud poznamenává, že oproti předchozí žádosti o mezinárodní ochranu žalobce nyní své obavy z opětovného předvolání do ukrajinských ozbrojených sil mezi důvody žádosti již nezmínil. Co se týče nového tvrzení, a to údajných politických problémů se sousedem, které mají trvat již 14 let, ve shodě s žalovaným také soud zastává názor, že měly-li tyto problémy údajně trvat již 14 let, je zřejmé, že tato nově tvrzená okolnost musela být žalobci známa již v době, kdy podával první žádost o

mezinárodní ochranu. Žalobce ovšem žádné problémy se sousedem, nadto politické nezmínil, přestože měl dostatek příležitostí, aby správnímu orgánu tuto informaci poskytl. Pominout nelze to, že byl správním orgánem poučen, že je povinen uvádět pravdivé a úplné informace. Naopak v rámci řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu a shodně i v posuzované věci naopak uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nikdy se nijak neangažoval, nikdy nebyl členem žádné politické strany a s politikou nemá nic společného. Ve shodě s žalovaným také soud zastává názor, že je důsledkem pouze vlastního zavinění žalobce, že tvrzení o údajných politických problémech se sousedem nebylo předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nejedná se tedy o novou skutečnost, nebo zjištění, které by nebylo bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení, jak požaduje ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu. Nebylo povinností žalovaného zabývat se celou řadou dalších otázek a konsekvencí žalobcových tvrzení, jak se namítá v žalobě, konkrétně hodnocením otázky, zda je novou skutečností, kterou žalobce nemohl uvést v prvním řízení, alespoň to, že mu byl zaslán předmětný výhrůžný dopis, jakož i tím, zda předmětný výhrůžný dopis nemohl být katalyzátorem současných obav žalobce vycházejících z jeho problémů se sousedem, o nichž se v době řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany domníval, že se již nejedná o aktuální záležitost, tudíž nejde o cokoli, co by mělo smysl zmiňovat v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Uvedená argumentace je dle názoru soudu čirou spekulací. Nebylo povinností správního orgánu si za žalobce cokoli domýšlet a konstruovat, a to za situace, kdy jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl toliko finanční problémy, obavy z trestního stíhání z důvodů neplacení výživného, předvolání z vojenské správy a žádné problémy se sousedem, nadto politické ani nenaznačil. Soud uzavírá, že žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně, za tím účelem si opatřil dostatek podkladů, umožnil žalobci uvést veškeré důvody, které jej vedly k podání opakované žádosti, shromáždil rovněž aktuální zprávy o zemi původu. Všechny získané podklady žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil a z odůvodnění je zřejmé, z čeho žalovaný vycházel, jakým úvahami se řídil při posuzování podkladů pro vydání rozhodnutí a k jakým závěrům dospěl. Tyto úvahy jsou přezkoumatelným způsobem uvedeny v napadeném rozhodnutí. Namítanou vadou nepřezkoumatelnosti žalobou napadené rozhodnutí postiženo není. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že v posuzované věci nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, které by odůvodňovaly opětovné hodnocení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a jeho obav z návratu do země původu a které by vyžadovaly nutnost vydání nového meritorního rozhodnutí v jeho věci. V posuzované věci byly naplněny zákonné podmínky stanovené § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť žalobce neuvedl, a ani žalovaný nezjistil, jak výše uvedeno, ve vztahu k situaci v zemi původu, žádnou novou skutečnost, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobcem na území ČR byla tak správně shledána nepřípustnou. Za daného stavu pak dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu bylo řízení zastaveno.

13. Nedůvodnou soud shledává i námitku žalobce ohledně pohovoru, který s ním nebyl proveden. Z ust. § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu plyne, že pohovor se neprovádí,

byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany (jako je tomu v daném případě); v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem. Z obsahu spisu je zřejmé, že takto žalovaný postupoval, žalobci umožnil sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně, čehož žalobce využil, jak vyplývá z citovaného obsahu správního spisu, konkrétně z poskytnutí údajů k podané žádosti dne 26.6.2018 a také v rámci protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dne 26.6.2018.

14. O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud nerozhodoval, neboť rozhodl rovnout o věci samé.
15. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
16. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30.11.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně